

Editor: Nicoleta Popescu

Coperta: Andrei Gamari

Respect pentru oameni și cărți

Toate drepturile rezervate Editurii Prestige

Copyright © 2014 Editura Prestige

George Coșbuc

Poezii

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COŞBUC, GEORGE

Poezii / George Coșbuc. - București : Pescăruș, 2014
ISBN 978-606-8379-47-0

821.135.1-1

Tel.: 0732.558.833

www.iuppy.ro

www.facebook.com/iuppy.ro

CUPRINS

BIOGRAFIE	5
BALADE ȘI IDILE (1893)	11
NOAPTE DE VARĂ	13
MÂNIOASĂ	15
NU TE-AI PRICEPUT	17
FATMA	19
NUNTA ZAMFIREI	21
CÂNTECUL FUSULUI	28
ARMINGENII	31
REA DE PLATĂ	33
FATA MORARULUI	34
CRĂIASA ZÂNELOR	36
RUGĂMINTEA DIN URMĂ	42
VÂNTUL	45
VESTITORII PRIMĂVERII	48
PE LÂNGĂ BOI	50
RADA	52
TREI, DOAMNE, ȘI TOȚI TREI	57
LA OGLINDĂ	60
EL-ZORAB	64
SUPȚIRICA DIN VECINI	70
NUMAI UNA!	72
BRÂUL COSÂNZENII	74
DUŞMANCELE	78

MOARTEA LUI FULGER	82
RESP. PĂSTORITĂ <i>de ni si cărti</i>	91
PRAHOVA	93
VARA	99
SPINUL	101
CÂNTECE	104
FIRE DE TORT (1896)	109
Din viață	111
MAMA	111
LUPTA VIEȚII	114
ȘTEFANIȚĂ-VODĂ	116
SCARA	119
NOI VREM PĂMÂNT!	121
VOICHIȚA LUI ȘTEFAN	124
DOINA	127
LA PAȘTI	132
ÎN MIEZUL VERII	134
IARNA PE ULIȚĂ	137
ISPITA	142
DRAGOSTE ÎNVRĂJBITĂ	145
PRUTUL	156
DECEBAL CĂTRĂ POPOR	160
Din poveste	163
LEGENDA RÂNDUNELEI	163
IDEAL	167
O NOAPTE PE CARAIMAN	174
MUNTELE RĂTEZAT	176
ÎN ȘANȚURI	179
ÎN MUZEU	181

TRICOLORUL	184
COLINDĂTORII	186
CETATEA NEAMȚULUI	188
ZIARUL UNUI PIERDE-VARĂ (1902)	197
MOARTEA LUI GELU	199
NUNTĂ ÎN CODRU	205
BLESTEMUL TRĂDĂRII	211
PE MUNTE	215
REFERINȚE CRITICE	217

Balade și idile (1893)

NOAPTE DE VARĂ

Zările, de farmec pline,
Strălucesc în luminiș;
Zboară mierlele-n tufiș
Și din codri noaptea vine
Pe furiaș.

Care cu poveri de muncă
Vin încet și scârțâind;
Turmele s-aud mugind,
Și flăcăii vin pe luncă
Hăulind.

Cu cofița, pe-ndelete,
Vin neveste de la râu;
Și cu poala prinsă-n brâu
Vin cântând în stoluri fete
De la grâu.

De la gârlă-n pâlcuri dese
Zgomotoși copiii vin;
Satul e de vuiet plin;
Fumul alb alene iese
Din cămin.

Dar din ce în ce s-alină
Toate zgomotele-n sat,
Muncitorii s-au culcat.
Liniștea-i acum deplină
Si-a-nnoptat.

Focul e-nvelit pe vatră,
 Iar opaițele-au murit,
 Și prin satul adormit
 Doar vrun câine-n somn mai latră
 Răgușit.

Iat-o ! Plină, despre munte
 Iese luna din brădet
 Și se nalță,-ncet-încet,
 Gânditoare ca o frunte
 De poet.

Ca un glas domol de clopot
 Sună codrii mari de brad;
 Ritmic valurile cad,
 Cum se zbate-n dulce ropot
 Apa-n vad.

Dintr-un timp și vântul tace;
 Satul doarme ca-n mormânt –
 Totu-i plin de duhul sfânt:
 Liniște-n văzduh și pace
 Pe pământ.

Numai dorul mai colindă,
 Dorul Tânăr și prieag,
 Tainic se-ntâlnește-n prag,
 Dor cu dor să se cuprindă,
 Drag cu drag.

MÂNIOASĂ

Am să merg mai înspre seară
 Prin dumbrăvi, ca mai demult,
 În priveghetori să-mi pară
 Glasul Linei că-l ascult.
 Mai știu eu ce-aș vrea s-ascult !
 Că-n zori Lina sta-n portiță,
 Sălta-n vânt a ei altiță,
 Vântul ii sălta-n cosiță
 Și-i făcea floare-n obraz:
 Eu mergeam la plug în laz,
 Și, când trec, Lina s-ascunde,
 Parcă nici nu m-a văzut.
 Îi vorbesc, și nu-mi răspunde,
 Nu-mi răspunde !
 Și-o întreb, și nu-mi răspunde !
 Și mă mir – ce i-am făcut !

Vreau de-aici să rump o floare !
 Ochii unui înger scump
 Au albastrul de cicoare,
 Și cicoare vreau să rump –
 Mai știu eu ce-aș vrea să rump !
 Că-n amiazi venind pe vale,
 Întâlnii pe Lina-n cale:
 Fragi i-am dat, ea mi-a zis: – „Na-le !
 Ti-am cerut eu și fragi ?”

Ochii ei frumoși și dragi
 Priveau tot spre poala rochii,
 S-a pus Lina pe tăcut,
 Și vedeam că-i umblă ochii,
 Umblă ochii !

Ca la șerpi, îi umblă ochii,
 Și mă mir – ce i-am făcut !

Să-mi pun capul pentr-o Lină,
 Să mă fac un om pribieag !
 Ieși din neguri, lună plină,
 Să mă vezi la Lina-n prag –
 Mai știu eu ce-aștept în prag !
 Alte dăți suna zăvorul;
 Lina pe furiș, ca dorul,
 Pășea-n degete pridvorul
 Și la mine-n prag venea,
 Mamă-sa cât ce-adormea.
 Azi ard hainele pe mine,
 Mi-e greu capul ca de lut,
 Stau în prag – și ea nu vine,
 Nu mai vine !

E târziu și nu mai vine...
 Și mă mir – ce i-am făcut ! ?

NU TE-AI PRICEPUT

Nu te-ai priceput !
 Singur tu nu mi-ai plăcut,
 Că eu tot fugeam de tine ?
 O, nu-i drept, nu-i drept, Sorine !
 Ți-am fost dragă, știu eu bine,
 Dar, să-mi spui, tu te-ai temut.
 Și eu toate le-am făcut,
 Ca să poți să-mi spui odată,
 Să mă-ntrebi: „Mă vrei tu, fată ?”
 Și plângem de supărată
 Că tu nu te-ai priceput.

Nu te-ai priceput !
 Zici că-s mândră și n-am vrut
 Ca s-ascult vorbele tale ?
 Dar de unde știi ? În cale
 Ți-am umblat și-n deal și-n vale,
 Și-orișiunde te-am știut.
 Zile lungi mi le-am pierdut,
 Să mă-mprietenesc cu tine:
 Tu-mi umblai sfios, Sorine,
 Și plângea durerea-n mine,
 Că tu nu te-ai priceput.

Am fost rea și n-aș fi vrut
 Să te las, ca altă fată,
 Să mă strângi tu sărutată ?
 Dar m-ai întrebat vrodată ?
 Mă-nvingea să te sărut
 Eu pe tine ! Pe-ntrecut
 Chip cătam cu viclenie
 Să te fac să-ntrebi, și mie
 Mi-a fost luni întregi mânie
 Că tu nu te-ai priceput.

Nu te-ai priceput !
 Zici că de m-ai fi cerut
 Mamei tale noră-n casă,
 N-aș fi vrut să merg ? E, lasă !
 Că de-o fată cui-i pasă,
 Nu se ia după părut !
 De-ntrebai, ai fi văzut !
 Tu să fi-nceput iubitul,
 Că-i făceam eu isprăvitul
 Tu cu pâinea și cuțitul
 Mori flămând, nepriceput !

FATMA

În faptul dimineții, prin parc, îngândurată,
 Se plimbă visătoare Fatma, frumoasă fată
 A marelui Ben-Omar, califul din Bagdad –
 Iar tinerele-i plete de peste umeri cad
 Pe piept, și ea le prinde mânunchi în alba-i mâna.
 Zâmbind s-așază fata aproape de fântână
 Pe-o lespede de marmor, pr vind cu gândul dus
 La gura de balaur ce-azvârle apa-n sus.

Tiptil atunci, din umbra tufișului răsare
 Nin-Musa, rob din Yemen. El ieșe din cărare,
 S-apropie de fată, o prinde pe furis,
 S-apleacă, o sărută și pierie prin tufiș.
 Fatma răsare-n țipet, de spaimă-ngălbenită.
 – „El are fes ca-n Yemen și haina zdrențuită !” –
 Si grabnic eunucii se-nșiră, urmăring
 Ca șerpii prin tufișuri pe Musa-Nin, și-l prind.

Fatma plângând se duce la tată-său și-i spune:
 – „Voi pune servitorii să-l bată ! Si voi pune
 Să-l târâie de-a lungul Bagdadului, legat
 De-a calului meu coadă, de-a celui mai turbat !
 Mișelul !” Si Ben-Omar izbește cu piciorul
 Si dă un semn. În lanțuri legat, cutezătorul
 Nin-Musa intră palid, cu ochii la pământ –
 El are fes ca-n Yemen și-o zdranță de veșmânt.